

Sygn. akt XI W 553/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Karolina Szczęsna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22 maja 2017 roku i 3 sierpnia 2017 roku w W.

sprawy przeciwko **A. G.**

synowi D. i A.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 29 kwietnia 2016 r. około godziny 16:20 w W. na drodze publicznej skrzyżowaniu M. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 3 ust. 1 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności podczas opuszczania skrzyżowania, w wyniku czego zderzył się z samochodem marki S. nr rej. (...), powodując jego uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

I. obwinionego A. G. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 553/17

UZASADNIENIE

A. G. został obwiniony o to w dniu 29 kwietnia 2016 roku około godziny 16:20 w W. na drodze publicznej skrzyżowaniu M. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 3 ust. 1 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki M., nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności podczas opuszczania skrzyżowania, w wyniku czego zderzył się z samochodem marki S., nr rej. (...), powodując jego uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 kwietnia 2016 roku obwiniony A. G. poruszał się samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) środkowym, to jest drugim od prawej pasem ruchu ulicy (...) w kierunku Ronda (...). Obwiniony wjechał na skrzyżowanie z ulicą (...) podczas nadawania zielonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu. Pasażerami tego pojazdu byli R. K. i I. O..

W momencie, gdy samochód marki M. znajdował się na skrzyżowaniu, na skrzyżowanie to z ulicy (...) wyjechał, skręcając w prawo, pojazd marki S. (...) o nr. rej. (...). Samochodem tym kierował J. K.. W tym czasie dla jego kierunku ruchu wyświetlany był sygnał czerwony wraz z sygnałem w kształcie zielonej strzałki.

Kierujący samochodem marki S. (...) J. K. podczas wykonywania warunkowego manewru skrętu w prawo z ulicy (...) w ulicę (...), nie zmieścił się swoim pojazdem na pasie skrajnym prawym i wyjeżdżając lewym przednim narożem samochodu na pas środkowy jezdni ulicy (...) (którym poruszał się obwiniony), doprowadził do zderzenia z pojazdem obwinionego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. wyjaśnienia obwinionego A. G.: k. 98,
2. zeznania świadka R. K.: k. 30, 99,
3. zeznania świadka I. O.: k. 33, 99,
4. częściowo zeznania świadka J. K.: k. 98-99, 18,
5. plan organizacji ruchu z (...): k. 89-92,
6. opinię biegłego: k. 108-158,
7. notatkę urzędową: k. 1-2,
8. szkic: k. 3,
9. protokoły oględzin: k. 4, 5.

Obwiniony A. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że cały czas poruszał się środkowym pasem ruchu, wjechał na skrzyżowanie bez zatrzymania, przy zielonym świetle dla jego kierunku ruchu i także później nie zmieniał pasa ruchu. Wskazał, że pokrzywdzony J. K. wyjechał z ulicy (...) w prawo w ulicę (...) i nie zmieścił się na skrajnym prawym pasie ruchu, zajął częściowo jego pas i dlatego doszło do kontaktu między pojazdami.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na wstępie wskazać należy, iż w toku przewodu sądowego wyłoniły się dwie różne wersje przebiegu przedmiotowego zdarzenia. Pokrzywdzony J. K. twierdził, że wjechał na skrzyżowanie z ulicy (...), mając zielone światło i chcąc jechać na wprost przez ulicę (...). Zauważając zbliżający się z lewej strony pojazd M., zrezygnował z zamiaru jazdy prosto i w celu uniknięcia zdarzenia, skręcił pojazdem maksymalnie w prawo na skrajny prawy pas ruchu. Wtedy doszło do kontaktu między pojazdami.

Obwiniony wyjaśniał odmiennie, wskazując że to on wjechał na skrzyżowanie na zielonym świetle bez zatrzymania, zaś pokrzywdzony, skręcając z ulicy (...) w prawo w ulicę (...), nie zmieścił się na swoim pasie, wjechał częściowo na środkowy pas ruchu, po którym poruszał się obwiniony i dlatego doszło do kolizji pojazdów.

Wersja obwinionego zasługuje zdaniem Sądu na obdarzenie jej walorem wiarygodności. Jest zgodna z zeznaniami świadków R. K. i I. O. oraz znajduje potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych. Obwiniony jasno i logicznie wyjaśniał przebieg zdarzenia, przy czym treść jego wyjaśnień zgodna jest z doświadczeniem życiowym.

Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych wyżej świadków, tj. R. K. i I. O. - pasażerów pojazdu marki M.. Są one jasne, spójne, logiczne i korespondują ze sobą. Ponadto relacje świadków znajdują potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych.

Zeznania J. K. są wiarygodne jedynie w zakresie w jakim potwierdza on swój udział w przedmiotowej kolizji drogowej w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie wniosku o ukaranie. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadka J. K. odnośnie przebiegu samego zdarzenia, gdyż są one nielogiczne, niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a nade wszystko sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym w postaci wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków R. K. i I. O. oraz z wnioskami opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych.

Jak wynika z opinii biegłego, bardziej prawdopodobną wersją przebiegu analizowanego zdarzenia jest wersja obwinionego. Biegły wskazał, że to świadek J. K., kierujący samochodem S. (...), przyczynił się do powstania przedmiotowej kolizji. Nie zachował on zasady szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił obwinionemu należnego mu pierwszeństwa. Jednocześnie biegły w swojej opinii wskazał, że gdyby nie nieprawidłowe zachowanie pokrzywdzonego, objawiające się w niezachowaniu szczególnej ostrożności i wykonaniu manewru bez ustąpienia pierwszeństwa obwinionemu, do kolizji by nie doszło. Ponadto biegły wskazał, że obwiniony na zasadzie ograniczonego zaufania miał prawo liczyć, że świadek J. K. zachowa się zgodnie z przepisami ruchu drogowego. Tymczasem - jak uznał biegły - to J. K. częściowo (lewym przednim narożnikiem) wjechał swoim pojazdem na pas ruchu, którym z pierwszeństwem przejazdu poruszał się obwiniony.

Sąd podzielił wyżej przytoczone wnioski zawarte w opinii biegłego A. A.. Opinia ta została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została sporządzona przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, osobę kompetentną i obcą dla stron oraz niezainteresowaną rozstrzygnięciem sprawy, obiektywną. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzeczowa, jasna i precyzyjna. Pozbawiona jest wewnętrznych sprzeczności, a płynące z niej wnioski są logiczne i spójne.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności ujawnione protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W opisie zarzucanego wnioskiem o ukaranie czynu wskazano, że obwiniony nie zachował należytej ostrożności podczas opuszczania skrzyżowania, w wyniku czego zderzył się z samochodem marki S., powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej, nie pozwala na ustalenie, że obwiniony spowodował zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w sposób opisany w zarzucie wniosku o ukaranie, w szczególności że nie zachował należytej ostrożności podczas opuszczania skrzyżowania i doprowadził do zderzenia. Przyczyną kolizji pojazdów był nieprawidłowo wykonany manewr kierowcy samochodu S..

Ponieważ w świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie można przypisać obwinionemu popełnienia czynu opisanego we wniosku o ukaranie, należało go uniewinnić.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 kpw.